

V senatu so zavrgli predlog demokratov za podporo brezposelnim

Washington, 16. februarja. — Senat je včeraj glasoval o predlogu demokratske stranke za podporo brezposelnim po Zedinjenih državah. Demokrati so predlagali, da se dovoli iz zvezne blagajne \$750,000,000, in sicer \$375,000,000 kot posojilo posameznim državam, ki nimajo več svojih sredstev, da bi podpirale brezposelne, in \$375,000,000 pa za gradnjo novih cest po deželi, pri čemur bi tisoče delavcev dobilo delo. Za predlog demokratov je glasovalo 31 senatorjev, proti predlogu pa 48. Torej se ne bo delila podpora, kakor so predlagali demokrati. Senat ima sedaj pred seboj drug predlog, ki zahteva \$375,000,000 podpore brezposelnim. Ta predlog je stavil progresivec La Follette. Tozadevno se bo glasovalo danes, ako se debata ne zavleče preveč. Gotovo pa je, če tudi sprejme senat ta predlog, da ga bo predsednik Hoover vetiral.

Volitve po vardah

Varda	Miller	Morgan
1	3,722	3,533
2	4,529	2,950
3	3,056	2,595
4	2,305	1,156
5	3,287	1,910
6	2,366	2,409
7	2,273	1,351
8	2,277	1,774
9	5,482	4,069
10	2,708	871
11	1,370	5,789
12	1,087	6,101
13	3,239	1,536
14	3,839	1,816
15	4,164	3,203
16	2,107	1,894
17	1,117	5,042
18	1,170	5,557
19	2,575	4,725
20	2,396	3,260
21	3,475	1,782
22	2,892	2,378
23	4,611	1,362
24	5,523	3,413
25	2,402	3,784
26	3,137	2,874
27	2,400	2,644
28	4,040	1,630
29	4,477	1,983
30	5,336	4,242
31	1,419	911
32	5,978	3,410
33	4,872	3,470
Totals	102,920	94,927

Delo dobljeno za 25,000 brezposelnih

New York, 16. februarja. — Prvi dan so zastopniki American Legion, ki so se podali na delo za brezposelne, preskrbeli delo za 25,000 brezposelnih. American Legion upa, da bo tekom 30 dni dobila delo za 1,000,000 mož.

Vladni načrt, da se dobi denar v javnost

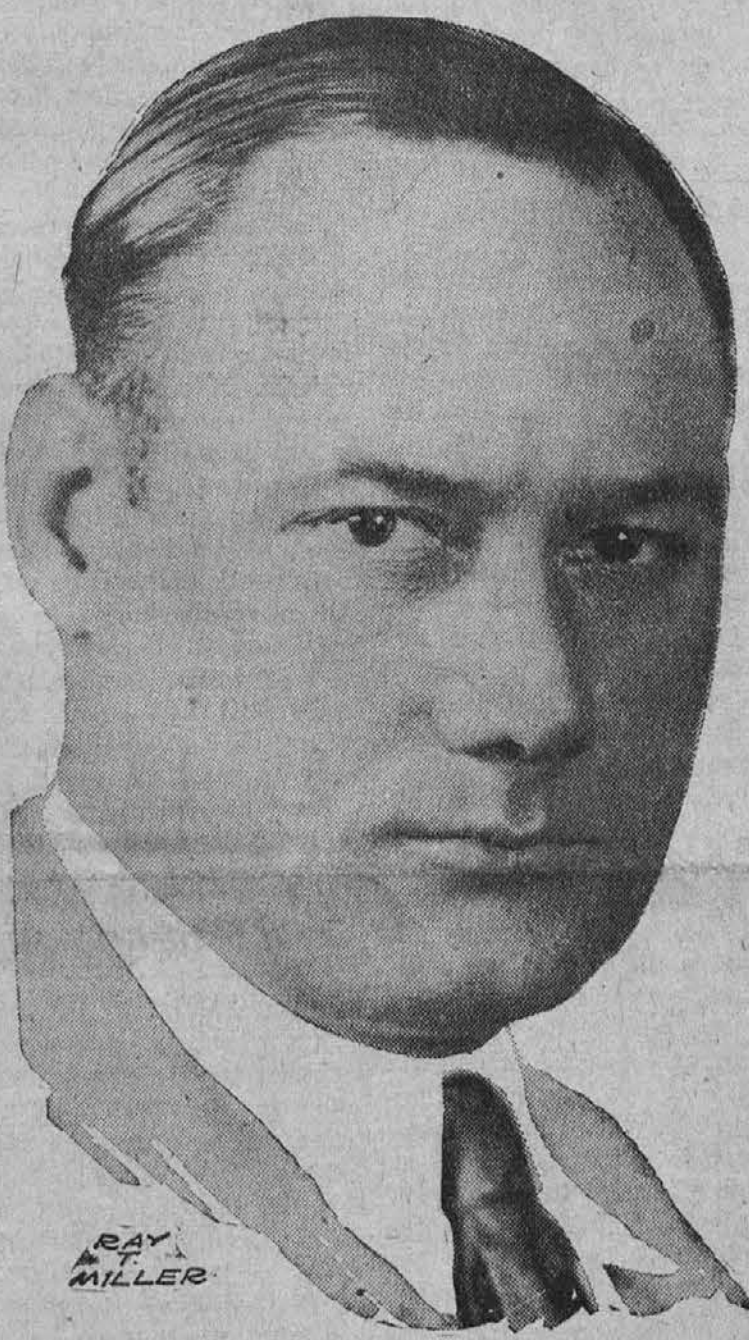
Washington, 16. februarja. — Da pridobi skriti denar iz ameriških hiš namerava vlada izdati večje število bonдов na kratke obroke, ki bi se prodajale po \$50.00. Stotine milijonov dolarjev namerava vlada dobiti na ta način v promet.

Zadušnica

V petek ob 9. uri zjutraj se bo brala v cerkvi sv. Vida maša zadušnica v spomin prve obletnice za pokojnim Josip Koširjem. Prijatelji so prošeni, da se udeležijo.

Miller dobil 102.632 glasov

Slovenci so oddali za Millerja nad 10.000 glasov

RAY T. MILLER

"Slovenska kri nikoli ne fali," so nam radi pripovedovali naši očetje in matere, naši pisatelji in pesniki. In ta pregovor se je tudi v političnem oziru obnesel včeraj v Clevelandu, ko so Slovenci v strunjenih vrstah glasovali prvič v 17. letih za demokratskega župana — Ray T. Millerja in ga tudi sijajno izvolili. Nikdar nismo videli še v Clevelandu med Slovenci tako zedinjenih moči kot včeraj, ko se naš slovenski narod ni hotel podati nezasišlanemu terorju in izzivanju od strani republikanske "Enakopravnosti," pač pa je skoro enoglasno volil in izvolil demokrata Ray T. Millerja.

Mirne vesti lahko rečemo, ker je absolutna resnica, da je bil Ray T. Miller izvoljen od Slovencev, kajti ako bi naš narod vrgel svojih 10,000 glasov republikanskemu kandidatu, tedaj bi bil izvoljen republikanec Morgan. Poglejmo številke v volivnih okrajih, kjer volijo naši ljudje:

V 10. vardi je dobil Miller 2,708 glasov, Morgan 871, v 23. vardi Miller 4611 glasov, Morgan 1362, v 28. vardi Miller 4040 glasov, Morgan 1630, v 32. vardi Miller 5978, Morgan 3410 glasov. Skupaj je dobil Miller 102,632 glasov, Morgan pa 94,927. Miller je dobil demokratsko podporo v 17 letih. Maštevamo pri tem 50 procentov glasov drugorodcev, in pristejemo slovenske glasove v drugih vardah, ki niso gorej omenjene, vidimo, da je dobil Miller najmanj 10,000 slovenskih glasov, dočim znaša natančna njegova večina 7,770. Novi župan mesta

Cleveland je bil očitno izvoljen od Slovencev!

Vsega skupaj je včeraj glasovalo za županske kandidate 198,824 državljanov. Od teh glasov jih je dobil Walz, 117, Peter Witt 1263, Morgan 94,811, Miller pa 102,632. Tako je torej mladi, energični, pošten, bojevit Ray T. Miller, neustrašni državni prosekutor v Clevelandu izvoljen prvim županom mesta Cleveland po 10. letih, in prvi demokrat, izvoljen v 17. letih. Njegova skupna večina nad drugimi kandidati znaša 7,703 glasove. Računalo se je, da bo volitev skrajno tesna, da bo komaj predrl, dočim so mnogi mislili, da bo Morgan zmagal, toda večina skoraj 8,000 glasov je na vsak način čista.

Skoro bi se pripetilo, da bi Zamorci zmagali z republikanskim kandidatom. 11. 12. 17. in 18. varda, kjer volijo izključno črni državljani, so dali republikancu Morganu skupno nekako 25,000 glasov, dočim jih Miller tam ni dobil niti 3,000 !!! Videti je, da je 90 procentov črnih državljanov glasovalo za Morgana.

Izvolitev Millerja je uničila zloglasno republikansko politično mašino, ki je brez usmiljenja in sramu gospodarila v Clevelandu zadnjih 17 let. Maševanje Maschke, republikanske vodje, še ni doživel tako strašnega poraza kot ga je včeraj.

Pričakuje se, da bo Miller zasedel županski urad v petek ali v najkasneje v soboto, ko bodo formalnosti glede volitev končane, ko bo rezultat uradno razgla-

šen in bo Miller zaprisežen.

Računa se, da bo do konca drugega tedna moralo pustiti delo v City Hall najmanj 6,000 republikancev, in bodo njih mesta zavzeli demokrati. Republikanci so v vseh letih te gospodarske depresije vlekli lepe plače, dočim so demokrati stradali. Vloge bodo sedaj zamenjane.

Izmed 33 volivnih okrajev v mestu jih je dobila republikanska stranka samo 10, in štiri izmed teh so zamorski, dočim je dobil Miller večino v 23 volivnih okrajih. Kmalu po zaključku štetja glasov se je Miller izjavil: "To ni moja, pač pa ljudska zmaga. Ljudje so me hoteli imeti. Tekom kampanje nisem nikomur ničesar obljubil, in prav nič mi ni znano, koga bom izbral v svoj kabinet. Tekom dveh dni bom naznanil. Le to rečem, da se iskreno zahvaljujem vsem, ki so pomagali demokraciji do pravice v Clevelandu."

Ko so Millerja zagledali na hodniku hotela Statler, kjer je glavni stan demokratske stranke, so moški skočili proti njemu in ga dalj časa nosili okoli, dokler se končno ni Millerju posrečilo pobeigniti. Stotine ljudi ga je ne-

Zahvala socialistom

Ne moremo si kaj, da se ne bi na tem mestu zahvalili slovenskim socialistom, ki so pri volitvah včeraj izbrali izmed dveh kandidatov demokratskega kandidata Millerja in volili zanj, ker po njih mnenju, dasi ne po prepričanju, je bilo manjše zlo bolje, kot veliko zlo — Morgan in Masche. Zadelo so prav in pošteno. V volivnem vrvežu včeraj se je opazilo več stotin slovenskih socialistov, ki niso samo volili za Millerja, pač pa tudi dejansko agitirali za izvolitev Millerja. Pridružili so se pač ostalemu slovenskemu narodu v mnenju, da pomagajo mnogo našim brezposelnim ljudem do dela, ako volijo za Millerja. Lahko rečemo, da je bilo 500 glasov slovenskih socialistov v raznih vardah oddanih za Millerja. Iskrena hvala socialistom-državljanom. Pozabilo se ne bo!

East End Social klub

Danes se vrši card party East End Social Cluba v Slovenskem Delavskem Domu na Waterloo Rd. Pri teh partyjih je vedno dovolj zabave. Danes bo pa še posebno, ker bo Mr. Michael Telich kazal premikajoče slike iz stare domovine. Ves preostanek te prireditve je namenjen v podporo revnim družinam. Kdor le more, naj se udeleži.

Avto nesreča

Vasil Konar in Vasil Renko, oba iz Bedfordja, sta se vozila z avtomobilom blizu Boston Heights včeraj. Pri tem je avto zdrčnil ob robu ceste 15 čevljev globoko, pri čemur je bil Konar ubit, Renko je pa dobil močne poškodbe.

prestano obkroževalo. Zlasti so se v tem odlikovale ženske.

Pozneje se je podal Miller v 3. nadstropje hotela, kjer so pripravili zanj poseben mikrofonski postajo WTAM, odkoder je Miller Clevelandu naznanil svoje priznanje za izvolitev in prosil državljane, da mu gredo na roke.

Pivotno se je mislilo, da bo Miller dobil najmanj 20,000 glasov večine, toda dotedaj ni bilo še zamorskih glasov v volivnem odboru. Dočim so vsi drugi volivni okraji poročali že ob 8. uri rezultat štetja, pa se iz zamorskih okrajev nihče ni oglasil. In ker do 11. ure ponoči le ni bilo glasov še od nikoder, je predsednik volivnega odbora poslal policijo po glasovnice. Policija je slednje dobila in jih prinesla v velični odbor. Ti glasovi iz zamorskih okrajev so znižali končno večino Millerja od 20,000 na 7,700. Zakaj so v detišnih volivnih kočah toliko časa zadrževali glasovnice, se ni naznanilo. V teh okrajih je dobil Miller 3,000 glasov, Morgan pa 25,000.

Prvi, ki mora danes oditi iz urada je George Bender, ravnatelj mestnega stadiona, ka-

Zahvala "Pameti"

Nikdar se ni naš stari slovenski pregovor, ki pravi: "Kdor drugim jamo koplje, sam v njo pade," tako grenko-smešno uresničil, kot se je včeraj, ko je par slovenskih republikancev prerokovalo v "Pameti," da bo kapitalist Morgan z ogromno večino izvoljen županom mesta Cleveland. Z nezasišlanim terorjem so ti slovenski republikanci, pod vodstvom Židov, strahovali naše ljudi, grozili, blatili svoje rojake in dejansko ponaredili njih podpise v "Pameti," ki je otrok "Enakopravnosti." Pogoreli so na celi črti, in republikanska stranka še nikdar v zgodovini Clevelanda v slovenskih okrajih mesta, ni dobila tako neznatno število glasov, kot včeraj. Zahvaliti se ima "Pameti," katere skrajno ostudno pisanje je povzročilo, da je šlo več sto poštenih ljudi, ki bi sicer ostali doma, volit in izvoliti — Millerja. Torej iskrena zahvala tudi "Pameti," da nam je pomagala po svoje do zmag.

Čuden sodnik

Sodnik Steuer v Clevelandu je včeraj dal zapreti nekoga 20 let starega moža, poročenega, ker ni mogel dobiti dela. Žena se je pritožila, da je ne podpira, nakar je bil soprog aretiran. Sodnik mu je prvotno naročil, naj v 14 dnevih poišče delo, češar pa Austin ni mogel narediti, in poslan je bil v prisilno delavnico. Njegova žena pa dela, toda možu od tega nič ne da. V teh časih, ko je v Clevelandu 100,000 delavcev brez dela, pač več kot čudno od sodnika, da pošilja brezposelnega človeka v zapor, ker ne more dobiti dela.

tereja je Miller kot državni prosekutor, tožil dvakrat radi krive prisega. Z Benderjem obenem se bo selilo te dni stotine višjih uradnikov mestne vlade. Edini, ki bo menda ostal, je finančni direktor Rusk. Direktor javne varnosti, Barry, je odšel že včeraj iz urada.

Očitno je iz rezultata volitev, da je Miller pobral 90 procentov glasov Witta in Walza. Wittova nakana, da ljudje pišejo njegovo ime na volivni listek, se je žalostno izjalovila. Le 1,200 državljanov je na ta način vrglo proč svoj glas.

V nekem precinktu 23. varde je nekdo pozabil ali nalašč položil v prostor, kjer se voli, takozvani "indelible" svinčnik. In 12 rojakov je s tem svinčnikom delalo križ pred imenom Millerja, ker je pa enake vrste svinčnik prepovedan, je bilo vseh 12 Millerjevih glasov zavrnjenih.

Daniel E. Morgan, ko je zvedel za poraz, se je izjavil: "Vodil sem najboljši boj, kar sem pač zmogel. Volivci so me odklonili. Iskreno čestitam Millerju in mu želim najboljšega uspeha."

Miller v S. N. Domu!

V nedeljo, 21. februarja, ko se vsi ogromna umetniška prireditelji "Ameriške Domovine" s sodelovanjem naših najboljših slovenskih talentov v S. N. Domu, bo posetil prireditelji tudi novizvoljeni župan mesta Cleveland, Ray T. Miller. To bo prvič, da je sploh kak župan mesta Cleveland stopil v S. N. Dom, in prva pot, ki bo Millerja kam peljala, je k Slovencev v S. N. Dom, kamor bo prišel, da se osebno zahvali za sijajno pomoč pri volitvah. Kot znano, se vrši v nedeljo prireditev za slovenske brezposelne, in Mr. Miller je osebno daroval \$25.00 že dolgo pred volitvami. Za župana Millerja bo v S. N. Domu pripravljeno posebno častno mesto, igrala bo posebna godba in slovenske deklice mu bodo ljubko čestitale! Pridite! Bo nekaj zgodovinskega lepega in važnega.

Vreme v poletju

Vremenski prerok v Clevelandu, Noyes, je izjavil, da ni nesrečnica, če smo imeli precej tople zimo, da bomo imeli mrzlo poletje. Največja točnost vremenarja, pe dejal Noyes, "je njegova netočnost in nestanovitnost. Dovolj vročine bomo prenašali v juliju in avgustu."

Plače v Euclidu

Devetnajst učiteljev in učiteljic je sklenilo, da ne vzamejo znižanih plač. Tozadevno se bo vršila obravnava med učitelji in zastopniki šolskega odbora 14. marca.

Poravnani spor

Med Cleveland Cartage Co. in med razvažalci je prišlo do sporazuma. Vozniki trukov so šli junija meseca na štrajk, ko je kompanija znižala njih plače. Sedaj so se sporazumeli.

Nemški fašisti nastopajo proti ponovni izvolitvi preds. Hindenburga

Berlin, 16. februarja. Predsednik nemške republike, general Hindenburg, ki je vodil nemške armade v svetovni vojni, je danes naznanil, da je ponovno kandidat za predsedništvo. Kakor hitro je poslal Hindenburg to izjavo v javnost, je vodja nemških fašistov, Adolph Hitler, naznanil, da bo njegova stranka nasprotovala Hindenburgu. Enako se je izjavil tudi nacionalistična stranka. Nemški fašisti trdijo, da je imel predsednik Hindenburg zadnje čase slabe svetovale, in da je fašistovska stranka zadnje čase naredila vse mogoče, da bi odvrnila slabe posledice predsednikovega nastopa. Fašisti bodo postavili svojega lastnega kandidata proti Hindenburgu, dočim so komunisti zbrali svojega prejšnjega kandidata Thalmanna, ki je pri predsedniških volitvah leta 1925 dobil 2,000,000 glasov, in jih pričakuje letos več. Prijatelji Hindenburga računajo, da bo dobil stari general od 18,000,000 do 19,000,000 glasov, vse nasprotne stranke skupaj pa do 14,000,000, toda ker je današnja politika v Nemčiji skrajno nezanesljiva, se tudi na te številke ne more zanesti.

Kako so naši ljudje glasovali v 23. vardi

Kraj	Miller	Morgan	Witt	Ford	Walz
A	454	60	0	0	0
B	282	95	2	2	0
C	120	43	6	1	0
D	294	62	1	3	0
E	446	85	1	3	1
F	450	90	0	2	0
G	293	64	2	1	0
H	278	77	2	2	0
I	184	75	3	2	0
J	256	66	11	2	0
K	178	111	6	1	0
L	232	74	8	5	0
M	304	64	5	1	1
N	165	63	0	0	0
O	198	64	1	1	0
P	160	82	2	0	0
Q	124	58	2	0	0
R	193	129	1	0	0
Totals	4611	1362	53	26	2

Delo v Berea

V malem mestu Berea, tik Clevelanda, bodo brezposelni odslej zanašali, namesto, da bi dobivali denarno podporo, delali po parkih, po cestah in po kopališču. Na uro dobijo 75 centov. Delali bodo pa le toliko časa, kot zneso sedaj njih podpora v denarju. In plačano ne bodo dobili v denarju, pač v živilih. Delavci so s tem bolj zadovoljni, kot pa z direktno podporo.

Plače sodnikov

Državni senator Greenlund, demokrat, je apeliral na sodnike, da prostovoljno vrnejo del svoje plače v javno blagajno. Sodniki dobivajo \$9000.00

Maša zadušnica

V četrtek 18. februarja se bo brala ob osmih sv. maša zadušnica v cerkvi sv. Kristine ob priliki tretje obletnice smrti Mrs. Terezije Zalokar. Prijatelji so prošeni, da se udeležijo.

Mestna zbornica

Seja mestne zbornice se v ponedeljek ni vršila, pač pa bodo mestni očanci se nočjo zbrali k zasedenju.

Vreme

"Enakopravnost" je delila republikanske "Pameti" pred volitvami. Včeraj jo je pa "Ameriška Domovina." Every dog has his day!

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRO, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1908, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 40, Wed., Feb., 17th, 1932

Sit lačnemu ne verjame

Star naš pregovor že pravi, da sit lačnemu ne verjame. In resnica se prislovice se lahko danes najbolj opazuje. Tudi danes se nahaja v Ameriki vse polno ljudi, ki pravijo, da je vse pisanje o stradanju in trpljenju naroda, pretrpano, da, celo lažljivo, in da prihaja vse tako pisanje in govorjenje baje od strani sovražnikov Amerike.

Te dni je na primer govoril v senatu Zedinjenih držav, zvezni senator države Ohio, Simeon Fess, ki je, mimogrede omenjeno, načelnik republikanske stranke v Zedinjenih državah. Imeli smo priliko čitati njegov tri ure trajajoč govor, kakor je bil posnet po stenografičnem zapisniku v Congressional Record.

Senator Fess se je trudil v potu svojega obraza, da porazi predlog za \$375,000,000 podpore ameriškim brezposelnim, ko je zaporedoma izjavljal, da položaj nikakor ni tak, kakor ga slikajo mnogi črnogledi, da privatna dobrodelnost še vedno uspeva, da imajo mesta in posamezne države še dosti denarja, da podpirajo one, ki so podpore v resnici potrebni.

Pri tem je zopet resničen stari latinski pregovor, ki pravi, da svet želi, da se ga vleče za nos, torej naj bo vlečen. In zakaj bi svetu tega veselja ne pripustili oni, ki udobno in gosposko žive, ki na račun ljudske nezavednosti nosijo veliki zvonec v javnosti, a pri tem obenem uživajo glas velikih rodoljubov in se s tem pred vsem svetom ponašajo. Da bi ljudje nekoliko več mislili s svojo glavo in nekoliko manj verjeli sladkim besedam javnih frazerjev, tedaj bi bilo vse drugače. A težko je pripeljati ljudi na pravo pot. V tem slučaju je prav primeren hrvatski pregovor, ki pravi: krsti volka, volk gre vseeno v šumo. Kolikor več se nekaterim govori o pameti in zdravem razumu, da zrejo na dogodke okoli sebe, toliko bolj lahkoverni so in pripravljeni, da slepo verujejo temu, kar jim pravijo ljudje, ki žive od tega, da izkoriščajo slabosti naroda.

Našim čitateljem je dobro znano, koliko časa že traja gospodarska kriza v Ameriki, ki je zlasti občutno prizadela tudi naš narod. In v zelo je Hooverjevo administracijo dve leti, da je vsaj deloma priznala, da je v resnici nekako pomanjkanje med narodom v deželi. Dolgo so govorili in pisali v javnosti, da je vse to skupaj le začasno in da se nahaja prosperiteta že okoli "kornerja." Narodu se ni treba prav nič bati, je trdil Hoover v Washingtonu od dneva do dneva. In do kam so zavlekli ti politični kapitani svoj brod, to so sedaj sprevredili tudi mornarji, ki eden za drugim zapuščajo ladjo, da se rešijo, predno se ladja potopi.

Predsednik Hoover je imenoval nekako komisijo, ki naj preučuje brezposelnost in če je resnica, da vlada med narodom pomanjkanje. Na čelo te komisije je postavil Hoover nekega Walter Gifforda, o katerem trdijo, da je "industrial genius" in "master mind." In kako je "mojsterska pamet" poučena o javnih dogodkih, bomo videli iz njegovih odgovorov, katere je dajal senatorju La Follettu, ki je raziskoval položaj brezposelnosti.

Navedli bomo samo nekatera vprašanja in odgovore. Član senatnega odbora za raziskovanje brezposelnosti, senator Costigan, je vprašal Hooverjevega komisarja Gifforda: "Koliko je danes v Ameriki brezposelnih, ki nujno potrebujejo javne pomoči?"

Mr. Gifford: "Ne vem, če je to komu znano. Vse skupaj so samo ugibanja." Senator Costigan nato vpraša Mr. Gifforda, rekoč, da je on v takem položaju, da bi lahko odgovoril na to vprašanje, a Gifford odvrne: "Lahko bi nekako splošno odgovoril, toda ko pridemo do točke, da rečemo, koliko je brezposelnih in pomoči potrebnih v malih mestih, tedaj ne moremo najti pravega števila."

Senator Costigan: "Kaj vam je znanega o potrebah naroda v današnjih razmerah?"

Mr. Gifford: "O tem nimam nobenih zanesljivih podatkov."

Senator Costigan: "Torej vam ni znano, koliko je v Ameriki brezposelnih, ki potrebujejo javne pomoči?"

Mr. Gifford: "Ne, ni mi znano, in sploh se za to vedeti ne more, kajti nobenih zanesljivih podatkov nimamo tozadevno."

Senator Costigan: "Ali morete vi, ali kdo drugi, na kakrerega se lahko zanesete, povedati, koliko in kje treba pomagati ameriškiemu narodu, ki je brez dela?"

Mr. Gifford: "Ne, meni ni nič znanega."

Vidite, cenjeni čitatelji, Mr. Gifford je od predsednika Hooverja bil imenovan, da načeljuje komisiji, ki naj pomaga brezposelnim in trpečim. In ko ga vprašajo v senatu, kjer se dovoli denar za pomoč potrebne, pa pravi Hooverjev agent, da sploh ne ve, če je kaj trpljenja, koliko je brezposelnih in če je pomoč sploh potrebna. Taki so ti republikanci. Sit še nikdar ni verjel lačnemu!

D O P I S I

Cleveland, O. — Marsikateri društvena veselica društva Naš ali marsikatera gleda A. D., Dom, št. 50 SDZ, uradno, amkeda bom sporočil kaj od naše veselice, ki se je vilo, ne glede na blagajno. To vršila 6. februarja. To ni bila maskeradna veselica je bila pri-

rejena za vse Slovence v okolici clevelandskega hriba. Kar je kdo daroval za veselico, je iz svojega žepa, za kar se lepo zahvaljujemo znanem in sosedom.

Veselica je prav izvrstno izpadla in tudi maske so bile najboljše. Prvo nagrado je dobila Mrs. Helen Tomažič, ki je prišla napravljena kot Gorenjec in je imela napis: "Sem star 16 let, vzemite me v odrasli dohodek društva Naš Dom, št. 50 SDZ. V rokah je imela lesene fanto z napisom: "Sem star eno leto in vzemite me v mladinski oddelek; rad bi, da bi se mladinski oddelek podvojil v tem letu."

Drugo nagrado je dobila Mrs. Dolinar, ki je bila napravljena kot mlad ameriški vojak. Njen mož, John, orka matoka, se je tako smejal, ko jo je videl, da še danes ne more nič od smeha. Pa je bila res luštna.

Tretjo nagrado je dobil Martin Orehovec, ki je bil napravljen v Kitajca, ki ga je izvrstno markiral. Četrto nagrado je dobila pa naša priljubljena žena, Mrs. Pestotnik. Opravljena je bila kot slovenska stara mama in ni imela nič pokrit obraz. Kar ginjen sem bil, ko sem jo videl in sem se spomnil na mojo staro mater.

Nagrade so darovali: prvo, največjo Anton Strojnik, tri manjše pa naša groceristka, Mrs. Bates, za kar se jima prav iskreno zahvaljujem v imenu navzočih. Zahvaliti se moram tudi našim godbenikom: Max in Joe Miklavž in Anton Miklič za tako izvrstno godbo.

Do tu me je spomin držal, kaj se je pa potem godilo, pa ne vem. Mislim pa, da se je nekaj, ker sem videl, da je drugi dan moja mama rive kuhala. Jaz sem bil že vesel, da bom jedel žolce, ki jo imam grozno rad, pa še je rive predolgo kuhala in se je napravilo milo ali žajfa. S tem pa nisem prijatelj, pa sem skočil v spodnje prostore, kjer sem se namazal z rdečo tinto, ki je najboljše zdravilo proti domači žajfi.

Ker vse misli, da je bila moja krivda, da ni bilo vse prav, pa naj bo. Jaz vem to prevzame na svoje rame in prosim odpuščenja vse maskare in vse sodnike. Sodniki so bili izvoljeni: Blaž, Cene, Dominik, Henrik in Jozef Filip. Ti se naj zagovarjajo, kako so napravili delili. Pozdrav vsem čitateljem!

F. S.

Cleveland, O. — Prosim, odstopite mi kotichek v Domovini, saj je to prvič, da Vas nadlegujem.

Najprej boste dobili "hell" Vi, ki podpirate hrvatski radio program, kjer se oznanja samo republikanski evangelij. Vse bi bilo dobro, da bi gospodje vsaj resnično govorili, ter nam povedali, koliko gnoja je v mestni hiši, ki ga tako skrbno čuvajo Maschejevi trabantje. In ti, narod slovenski in hrvatski pa siliš in se boriš za graftarje in korupcioniste.

Na žalost imamo v naselbini list, ki nosi tako lepo ime — a gospodje, ki so okrog pa menda pozabijo pogledati na naslovno stran, ker drugače sigurno ne bi zlorabili Enakopravnosti. Tam je tista kuhinja, kjer se kuha tisti trup, ki paralizira možgane. Tam je tisto gnezdo, kjer se potvarja resnica in siplje pesek v oči narodu.

Kje je vzrok, da se tako potegujejo za Morgana? Ali je bil res tako izvrsten ravnatelj in tako naklonjen nam revežem? Ali smo Slovenci res tako upoštevani pri mestu? Mislim, da bi lahko na prste seštel Slovence, ki so v mestni službi. Slovence so metali iz služb — lahko navedem imena, ako je potreba — ki so delali dolgo vrsto let. Niso ga vprašali, kako so njegove finančne razmere.

Hajdi na cesto — a mesto njega je prišel Črnc, ker gospodje pri mestni vladi dobro vedo, kje se delajo glasovi pri volitvah. G. Morgan je bil celi dve leti mestni ravnatelj, a nikoli mu ni prišlo na misel, da bi se brigal za brezposelne. Ali sedaj, ko je rabil naše glasove, da se zopet dokopljemo do korita, pa je obljuboval zlata nebesa. Pamet, ljudje, pamet!

Pamet so začeli ponujati naši republikanci. Tako se imenuje umazana kunjca. Da, pameti vam je potreba in ne malo. Gospodje, ki ste imenovani notri, povejte vašim raznašalcem, da si enkrat za vselej odločno prepovem donatiati tako umazano kunjco pod mojo streho, kot je bila tista vaša "Pamet."

Pustite g. Pirca! On je demokrat in nič drugega, dočim je dotični gospod, ki se najbolj obreguje vanj, že vse politične stranke poskusil. Svetujem vam, naj pride za poskušnjo k demokratu za nekaj časa. Nikar ne tlačite g. Pirca in nas demokrate v en žakelj! Bili smo demokratje, ko še Pirca poznali nismo in bomo ostali demokratje, če bi tudi njega

SLOVENCİ, POKAŽIMO SE!

Poročano je že bilo, da bo praznoval zlati jubilej mašništva prečastiti gospod monsijor Maksimiljan Relić, 73 letni starček, sedaj župnik grško katoliške cerkve Sv. Nikolaja na 36. St. in Superior Ave.

Častiti slavljenec zasluži po vsej pravici, da mu farani in prijatelji prirede ta slovesni spominski dan. Rodil se je v Senju leta 1859, šolal v gimnaziji v Zagrebu in teologijo na Dunaju. Za duhovnika je bil posvečen leta 1882, 14. februarja. V Ameriko je došel 1903, v Cleveland, potem pa je bil v Cikagi 23 let; zadnje tri in pol leta se nahaja zopet v Clevelandu.

Iz njegove življenja se ve le toliko, da je zelo skromen, dasi je globoko učen in je zelo nardarjen pisatelj. Še v domovini je bil pisatelj teologije v katoliškem časopisu 20 let v Zagrebu.

PROTEKCIJA TUJEZEMSKIH DELAVCEV

Zapisnik prve konference Jugoslovanskega sveta za protekcijo tujerodnih delavcev v Clevelandu, vršča se 17. oktobra 1931

Konferenco je otvoril brat Karl Trinastic ob 7:30 zvečer. Za predsednika je bil izvoljen brat John Gržinić. Sledi čitanje imen delegatov; zastopanih je bilo 16 slovenskih in hrvatskih društev. Poročilo odbora. Odbor izjavlja, da so poslali povabila na vsa društva, od katerih so imeli naslove. Poročilo se vzame na znanje. Sledi nominacija odbora: Za predsednika izvoljen John Gržinić, za tajnika Karl Trinastic za blagajnika Anton Heski.

Brat Heski čita nekatere točke glede registriranja, kakor so sprejete postave in zakoni, proti katerim se morajo delavci bojevati. Stavljen je predlog, da se skliče hod za jugoslovanske delavce; sprejeto. O vprašanju registriranja nastane diskuzija, kako in na kateri način se jo prepriči. Kakor se že vidi, da predlog za sprejem, kateri je že pred senatom in kongresom, bo naperjen proti tujerodnim delavcem, brez vprašanja stranke ali vere.

Mož je vsaj dosleden, česar se o drugih političnih osebnostih trdit ne more.

Naročeni smo bili na Enakopravnost, ko še Ameriške Domovine poznali nismo. Pričakovani smo, da bo Enakopravnost res glasilo delavstva, pošteno nadstrankarsko. A pozabilo se je vse. List se je obračal kot veterinica. Nobene doslednosti! In koncem koncev je postala ta ljuba Enakopravnost zagovornica grafta in korupcije. Gospodje, ali vas ni prav nič sram, da ste tako poceni napredaj? Ne pozabite, gospodje, da so tudi demokratje naročniki vašega lista in da ne bodo dolgo, ako ne boste ubrali prave smeri. Dosti naročnikov je šlo in še več jih bo šlo in ne bo dolgo. Če je pa politično prepričanje lista usmerjeno samo po "business opportunity," potem pa dosti žalostno.

Gospod urednik, Vas pa prosim malo potrpljenja! Nisem še pisala v časopise, pa sem stara 50 let in tudi ne bi bila, če bi mi ne bila republikanska "Pamet" raznetila kri!

R. R.—n.

Mož je zelo ognjevit govornik, mnogi se ga lahko še spominjajo iz njegovega govora na slovenskem javnem shodu, ko se je vršilo zborovanje za naše zatirane Primorce.

Pri tem je še danes krepak in čita brez oči, dasi je starost 73 let visoka za moža, ki je ves čas pri vsem tem živel skromno, kakor živi še danes.

Kdor ga osebno pozna, ga mora spoštovati. Omenjeni je tudi odločen Jugoslovian in zagovornik ujedinjenja troimenega jugoslovanskega naroda.

Ker smo Slovenci tudi povabljeni, da bi prisostvovali temu praznovanju, in ker se bo to vršilo v ponedeljek zvečer na praznik George Washingtona, 22. februarja, in ker bo nam določena še posebna miza, radi tega podpisani vabim, da bi se tudi mi Slovenci odzvali v obilnem številu temu slavnostnemu banketu in tako pokazali našo naklonjenost in prijateljstvo, ki ga vršimo medseboj tudi v drugih ozirih v naselbini. Začetek večerje točno ob 7. uri. Predsednik tega pokreta, ki ga vodi fara sv. Nikole je č. g. Rev. G. M. Domladovac, hrvatski župnik Cerkve sv. Pavla na E. 40th St., ki nas vabi k obilni udeležbi.

Za slovenski odsek je poverjeno meni, da vabim naše k udeležbi in vstopnice za banket se dobijo pri meni. Lahko se oglasi ali telefonirate na Henderson 2088. A. Grdina 1053 E. 62nd St. Oglasi naj se jih več, da bomo imeli eno svoje omizje.

dvorani na 6021 St. Clair Ave., ob osmih zvečer. Tem potom so vabljeni vsi delavci in delavke, da se udeležijo tega shoda, ker je to v njih lastno korist. Govorniki bodo trije: v slovenskem, hrvatskem in angleškem jeziku. Pokažimo svojo moč in pridimo vsi skupaj, da protestiramo proti tem zakonom, kateri so uperjeni proti nam, ki smo prišli iz tujih dežel.

Na 28. februarja bo mestna ali gradska konferenca v Litvinski dvorani na 920 E. 79th St. ob desetih dopoldan. S tem se prosi vse one delegate, ki so bili izvoljeni, da se udeležijo shoda in konference, ter se isto prosi ostala društva, katere še do sedaj niso izvolila delegate, da jih sedaj izvolijo in jih pošljejo na konferenco, ter pomagajo kriti stroške, kolikor jim je pač mogoče.

Delavci in delavke! Odbor, kateri danes obstoji za protekcijo tujezemskih delavcev, se ne umešava v nobeno politično stranko ali pa versko vprašanje. To je samo odbor, izvoljen, da pripravi shode in konference za obrambo nas samih, ne glede, kakšnega političnega prepričanja je kdo. To je organiziran odbor, ki pozivlje vse delavstvo, da se brani teh zakonov, da protestira proti zakonom, ki bi upeljali registriranje, fotografiranje, in odtiskanje naših prstov. Ako sprejmejo ta zakon, bo to le nam v škodo. Nikar ne mislimo, da nas bodo samo enkrat registrirali in slikali. Ne, to sitnost bomo morali prenašati vsak dan in za kar bomo morali tudi plačati. Torej, ako nečete tega imeti in tudi drugih sitnosti po policijskih postajah, borite se proti tem zakonom. In da protestiramo vsi kot eden, da vlada teh zakonov ne sme sprejeti, pridite vsi na shod, kjer boste slišali mnogo več.

Torej na svidenje na shodu v Grdinovi dvorani na 23. februarja in na konferenci 28. februarja.

Chas. D. Trinastic, tajnik.

REKORDI V JEDI

Ljudje hočejo eden drugega prekositi v raznih rekordih in tako tekmujejo tudi v uživanje hrane: kateri želedec največ prenese. Seveda ubogi želedec ni vselej kos svoji nalogi in v marsikaterem slučaju jedec svojo stavo plača s smrtjo. Zadnje čase so se pa ti jedilni rekorderji vrgli bolj na to, kdo bo v bolj neugodnem položaju jedel in ne, kdo bo največ snedel.

Tako so filmski igralci in igralki prišle na izvanredno idejo in stavo na ta način, da so vlegli na trebuhe, si pustili zvezati roke na hrbtni in potem jedli iz kročnikov, ki so jim bili postavljeni pred usta. Kdor je svojo jed najprej pospravil, je dobil stavo. Lahko si predstavljamo to sliko, ko je ta "živina" z vso naglico lizala kročnike.

V New Yorku sta pa dva stavnena delavca imela svojo malico na drug način. Na visoki železni drog sta pritrtila mizo. Vseda sta se vsak na en konec mize, na mizi sta pa stala dva druga delavca, ki sta pitala z okusnimi jedili svoja tovariša. Vse to se je vršilo seveda v silni visočini. Omenjena sta sicer pospravila vso jedilno listo, toda ko sta prišla na trdna tla, sta izjavila, da jima je bilo, čeravno zelo okusna, ni posebno "teknila."

Dva akrobata sta napravila pa še posebno stavo. Postavila sta si na mizo izvrstno kosilo, kjer se je dčila tudi steklenica izbornega vina. Nato sta se postavila na mizo na eno roko, z drugo sta pa jemala jedila in si točila pijačo, ter nosila v usta. Tako je morala vsa jed in pijača potovati nakreber, kri jima je silila v glavo in imela sta precej opravka, da sta spravila vse kosilo pod streho.

Tako so nekateri neumni na vršil 23. februarja v Grdinovi

Če verjamete al' pa ne.

Mešcan gre zjutraj na izprehod iz mesta. Bilo je krasno jutro, prav tako, kot bi ga pravkar umil. Ob potoku zunaj mesta zagleda mešcan berača, ki je imel slečeno srajco, v katero je včasih posegel in nekaj proč vrgel. Nekaj časa opazuje mešcan to početje, potem pa radovedno vpraša:

"Kaj pa delate oče?"

"Uši proč mečem!" se odreže berač in nemoteno nadaljuje s svojim važnim opravilom.

Mešcan nadaljuje svojo pot in kmalu naleti na drugega berača, ki je sedel kraj pota, v rokah je držal telovnik in nekaj prav skrbno iskal po njem.

"Kaj pa delate?" ga vpraša mešcan, kateremu se je čudno zdelo to početje.

"Uši iščem," odvrne berač nevoljen, da ga tujec moti.

"Uši iščete?" se začudi mestni gospod. "Mar pojdite tjele doli, kjer jih eden proč meče."

Blizu Črnuče je imela svojo hišico Mica Urisk, ki je sicer delala v tobačni tovarni v Ljubljani, kamor se je vozila vsako jutro s kamniškim ekspressom. Strojvodja je Mico poznal, zato je včasih, kadar je bila kasna, malo počakal, da je prišla Mica na vlak, ker je bil žnjo v sorodu in se ji ni hotel zameriti. Sicer pa par minut gori ali doli tudi ni pomenilo mnogo tiste čase na kamniški železnici. Tako jo vidi nekega jutra, kako Mica hiti proti vlaku.

"Le hitro, le hitro!" ji zakliče strojvodja, ko je bila Mica že blizu.

"Kar odpelji Francelj!" odvrne Mica. "Danes se ne bom peljala z vlakom, ker se mi mudi v Ljubljano."

Pri Leganu sta vasovala Baraga in Maren. Legan je bil dobre volje in jih je raztresal, da se je vse kadilo.

"Ali vesta vidva fanta, kaj je razlika med nigrim, slonom in muho? Tako se nekaj štejeta, da znata več kot hruške peč, pa mi to uganita," jima zastavi besedo Legan.

Naša fantata gledata v strop in napenjata možgane, pa jima ne pride pravdanska na misel, da bi rešila zastavico.

"Jaz že ne vem," reče Baraga po kratkem premišljevanju.

"Jaz tudi ne," pravi Maren. "Kar sam povej, če hočeš. Če pa nočeš, jo pa zase obdrži."

"Well, med slonom in muho je ta razlika, da muha lahko krči po zraku, slon pa ne more," se odreže Legan.

"No, tako je," pravi Baraga. "Imaš prav."

V tem pa pride v Leganovo predajalno rojak, ki bi rad tri funte žebjev in tako se pogovor prekine. Legan potreže odjemalca, potem pa zopet prisede k prijateljem. Nekaj časa je vse tiho, potem se pa oglasa Maren:

"Ti, Legan, kaj je pa z nigrim? Si pozabil povedati."

"O, ravno prav, da si me spomnil. Veš, nigram moraš pa ti toliko časa v uho pihat, da bo bel ratal," se moško odreže Legan.

Žid Abraham je obesil pred vrata svoje prodajalne tablo s sledečim napisom: "Zaprto radi moje poroke, v desetih minutah bom že zopet tukaj."

Sodnik: "Ko ste vdeli denarnico ležati, bi bili vendar lahko vedeli, da ni bila vaša."

Obtoženec: "To že, ampak denar, ki je bil notri, se mi je zdel tako nekam znan."

"Iz česa pa sklepaš, da je Tončka sedaj zaljubljena?"

"Veš, ona ima doma papagaja in ta sedaj venomer vzdihuje."

ZLATA KNJIGA

Med nami, ameriški Slovenci, se je izdalo že precej spominskih knjig. V teh knjigah se slika in opisuje nesmrtna dela in požrtvovalnost naših kulturnih narodnih boriteljev. Dela, katera so vršili ti možje in žene za naš izseljenec, so naravnost občudovanja vredna. Nam, priseljenecem, so bila pota v tej novi domovini od pričetka vedno s trnjen posuta. Naporna dela v tovarnah in farmah ter premo govornih, so pred časom položila na tisoče naših rojakov v pre zgodnji grob. Le pogledite v naše časopise. Skoraj vsaki dan nam odzame kruta smrt katerega rojaka in rojakinjo. Marsikateri od teh je bil zelo priljubljen in hudo nam je pri sreči, kadar in hudo nam je pri sreči, kadar gremo kropiti, ter se oziramo na njegov še mladi obraz. Po navadi se ob takih prilikah sliši pri pombe: škoda ga je, prezgodaj je odšel, v cvetu mladosti nas je zapustil itd.

Da, malokateri sotrpini dočaka starost. Grenki občutki človeka obdajajo ob takem premišljevanju. Ako bi imeli Slovenci v Ameriki kaj več duhovitih pisateljev, bi isti imeli veliko gradiva za povesti in romane. Pogledali bi se z občudovanjem v tega žilavega, vedno varanega, razočaranega iskalca sreče — kruhoborca.

Ko smo zapuščali svojo rodno domačo grudo, so nam bile solzne oči. Preživeli smo mladost sicer v skromnih kmečkih domovih, toda slika teh domov se nam je pregledno utisnila v srce. Ločitev je bila vsakemu poštemu romarju grenka. Oče, mati, bratje, sestre, prijatelji in znanci, so nam ponudili žuljav roke, v slovo. Da, težko smo se ločili.

Sprejela nas je mrzla in materialistična tujina. Delavec, varjen srčasti svež planinski zrak in piti čisto studenčnico, je bil v bogati Ameriki razočaran. Moral je v prahu in znoju delati od zore do mraka v zadušnih tovarnah. Plaho se je oziral, kadar se je hotel odpočiti, ker boss ali foreman sta prežala in priganjala z odurno disciplino k hitrejšemu delu. In sleherni večer je s težavo prinesel domov uboge, izmučene svojega rojstva kosti.

Vendar je vstrajal. V pričetku je mislil z domotožjem v staro domovino. Marsikdo je tudi šel domov, z namenom, da tam ostane. Toda skoraj večina jih je zopet vleklo hrepenenje čez morje. Mislil na vsemogočni dolar ni več mirovala.

Svetovna vojna nas je obdržala tu skoro za vedno. Stari naseljenci so prešli skozi marsikatero trdo preizkušnjo in depresijo. Toda depresija, katera nas tare in muči sedaj, menda nima primere v zgodovini.

Ozrmo se sedaj na naše rojake in rojakinje, kateri so na delu v teh hudih časih, da pomagajo našemu tipecemu, stradalajočemu narodu. Dobro si zapomnimo te usmiljene samarijane. Oni so v resnici vredni, da jih poznejša zgodovina vpiše v zlato spominsko knjigo. To so naravnost občudovanja vredni misijonarji in misijonarke. Kdo naredi večje dobro delo, ako ne tisti, ki lačnega sobrata, sosesstro, nasiti, ter obupanega potolaži. Tisti pa, kateri v teh hudih časih obrne s prevzetnim nasmehom oči proč, kadar se ga prosil milodara za svojega sobrata, je obžalovanja vreden.

Uredništvu Ameriške Domovine se v resnici čudim, ker je pokazalo toliko simpatije za svoje ljudstvo. Tako plemeniti uredniki so vredni, da se nekoč zapišejo v zlato knjigo. In vpišani ste tudi v naših srcih. Bog vas živi!

NAZNANILO

Prijateljem naznanjam, da je moja telefon številka premejena na CLeawater 3042. A. M. Kolar, 17504 Bradgate Ave.

* Silen mrzaz je zavladal po vsej Evropi.

FRANC JAKLIČ:

OD HIŠE DO HIŠE

Sin se je zasmejal. Materine besede so mu olajšale srce, da je začel pripovedovati in razkrivati materi svoje srčne težave in tožiti o ovirah, ki mu žugajo. Mati je prikimala sinu, se veselila z njim pa tudi delila z njim strah, ki ga je izražal.

"Prav je, moj sin, prav! Le oženi se, ako te veseli."

"Pa če mi je Lazar ne da?"

"I, kaj potlej? Prava reč! Naj jo pa ima, pa naj jo sam gleda! ... Ali je samo to dekle na svetu?"

Anton preplašen pogleda mater, in kri mu udari v lice. Hipoma vstane ter reče trdo:

"Zame samo ta. Ali mi je tudi vi ne privoščite?"

"Kaj kipiš! Ali ti jo branim? Jaz sem samo tako rekla, če bi tam ne bilo nič, da si pač lahko drugje izbereš ..."

"Tako Vi mislite! Jaz pa pravim, da mora biti Ančka moja!"

Anton udari z ного ob tla in oči se mu grozeče zablistajo.

"Poizkusi! Meni bi bilo tudi prav! Samo tako žalosten ne bodi sedaj, kakor vinski brat pri skledi vode, da še jaz ne bom žalostna."

"Kaj pa hočem?"

"Sedi, da se do dobra domeni, to je važna reč."

Sin uboga mater pa sede, poslušaj, ugovarja in odgovarja ter zopet vprašuje. Saj se je bilo toliko pomeniti, toliko poskrbeti ... Skenila sta mati in sin, da pojde Anton snubiti k Lazarju, in sicer precej, ko je tako. Čim prej, tem bolje.

Ej, pa tudi ta sklep se ni bil hladilen balzam za Antona!

"Kaj bo pa Lazar dejal?"

To je bilo tisto strašno vprašanje, ki je povzročalo Antonu vse skrbi. "Da bi vsaj vedel, kako bo!"

Pa ni bilo drugače, kakor stopiti je moral doli k Lazarju, vprašat za Ančko, seveda šele potem, ko mu je poslala Ančka pošto: "Pridi!"

O, kako je bilo težko pripraviti se, kako trnjeva je bila ta pot! Rajši bi bil preplezal gore cele dežele, nego šel k Lazarju po tem opravlku, ko ni vedel kako bo.

Anton ni imel nobenega strica, nobenega svaka, ki bi ga spremljal k snubitvi, ki bi mu pomagal snubiti ... Navada je pa taka, da ženin ne pride sam.

Zato je Anton iskal tovariša med sosedmi. O, precej je vsak obljubil, da pojde z njim. Ko je pa povedal, kam jo je umeril, je slehernemu upadel pogum, pa se je izgovoril, rekoč: "Jaz ne utegnem, dobi družega!"

Tudi Kepeca se je lotil Anton. "Drevi pojdeš z menoj! Boš zame govoril ..."

"O, če je treba precej! Besede ne zna nihče tako zastaviti, kakor jaz ... Veš, ne da bi se hvalil, pravega si se lotil! Kam bo pa treba iti?"

"Snubit ..."

"Nu, tako ti rečem, če bo treba kaj pogovarjati in pregovarjati, ni nobenega boljšega od mene, in če se dekle še tako brani, jaz jo bom izpeljal. Boš ti videl, kako znam govoriti ... Punca bo naša! ... Za katero se pa oblikuješ?"

"Boš že videl."

"I, nu! Kar povedi; saj ne pojdem precej na vas izkoda-kat, ako je treba molčati!"

"Potlej pa ne pojdeš z menoj."

"Jej! Kako mi malo zaupaš. Ali nisem vaš 'vojvoda'? Ni je take dalje, da bi se je jaz ustrašil, kadar je treba iti snubit ... S takim fantom, kakor si ti, pa bi celo šel, ne vem kam. Saj bi me ne bilo treba biti sram, pokazati te ..."

Anton se je pa vendar še obotavljal.

"Lej ga, lej, kako mi malo zaupaš! Pa bi si bil drugega izbral, če nisem jaz dovolj dober 'mož'."

"Ne bo treba iti daleč. Se iz vasi ne — samo do Lazarja."

Kepeca je pogledal debelo, kakor bi se mu bil kos ustavil v grlu, potem je pa s težavo spravil iz sebe glas:

"Dič!" ... Drugo je samo gotal, da ga Anton ni umel in je upal, da je dobil pravega.

"Saj bova kmalu opravila," je opomnil Anton, da bi spravil Kepeca v dobro voljo. Toda ni šlo.

"Dič! ... Boš letel skozi zaprta vrata! Jaz te ne grem gledat!"

"Ali se res bojiš?"

"Jaz koga bojim? Ga ni takega! Ampak k Lazarju že ne grem — se že od nekaj ne moreva videti."

"Pojdem pa sam!"

Anton je bil razburjen in je šel v stran.

"Pa ravno k Lazarju!" je momljal za njim Kepeca. "K Lazarju? ... Ti jo bo že dal!"

Ko se je naredila tema in je bila vas že prazna, tedaj je pa šel Anton sam snubit. Ej, težka je bila ta pot, a potrebna. Zbiral je misli in iskal primerne besede, s katero bi nagovoril očeta in mater. Postajal je malodušen,

a ljubezen je zmagovala, in na ves strah, na vse pomisleke se je tolažil z mislijo: "Ona me ima rada. Nihče nama ne ubrani vzeti se!"

Srce pa mu je hotelo razbiti prsi.

Čim bolj se je bližal hiši, tem bolj počasi je stopal, in gotovo je hvalil Boga, da je Dolgo selo zares dolgo.

Naposled je pa vsake poti konec in tudi Anton je prišel do Lazarjeve hiše. K vsej sreči so ravno molili rožni venec in Anton je imel čas počakati, umiriti se in zbrati misli.

Nekaj časa je poslušal glasove, ki so prihajali iz hiše, nato se je pa odkril in začel moliti z onimi v hiši.

Ni hotel precej po končani molitvi vlomiti v hišo, ampak je še nekoliko počakal. Otožnost se ga je polasčala, ko je mislil, kako so sicer ljudje veseli snubača, kako se pripravljajo nanj, a zanj niti ne vedo, da pride, in če bi vedeli, bogzna, kako bi se pripravili nanj! ...

"Ona ve!" se oglašila neki glas in mu vrne ves pogum in zbudi kljubovalnost. Trdo stopa do veže in v hišo s pozdravom: "Dobro večer!"

Stari je še klečal na stolu in slonel na mizi, tiščec glavo med rokami. Ko začuti prisileca, vzdigne glavo in se ozre v vrata, pa gleda debelo Antona, ki je ob stal pri vratih nekako zbežan, ker mu nihče ni odzdravil. Tu di Ančka je molče sklenila roke, zardela in povzdignila za hip oči, potem pa pogledala mater, ki se je prestrašena ozrla v hčer.

Ančkine oči so izražale iskreno prošnjo, ki je pa v materinem srcu zbujala grozen strah, da ni vedela, kam bi se obrnila; začela je slačiti male otroke, jih prekrizati in moliti z njimi, Ančka pa je odgrinjala poteljice.

Lazar je odmolil in zopet pogledal Antona, pa ga vprašal osorno: "Kaj pa ti štramaš tako ponoči? Ali greš kam zdomi ker si tako prazničen?"

"K vam sem prišel, oče," pove Anton s težavo in naredi ne kaj korakov po hiši.

"K nam?"

Lazarju se je poznalo na glasu, da se čudi, pa je gledal Antona, ki ni vedel, kam bi se dejal in kam bi pogledal.

Ozrl se je v Ančko, in ko so se ujele njune oči, je dobil zopet nekaj poguma, da je izpregovoril.

"Snubit sem prišel."

"K nam?" vpraša Lazar in v naglasu se je poznalo, da narašča njegova jeza.

"K vam! Ančko mi dajte!"

"Križ božji!" vzklikne Lazar

in se zakrohota, a ta krohot je bil krahot togote.

Lazarica in Ančka sta pa premetavali otroke in obleko, in mati je hrkala in hrkala, da bi vsega ne slišala.

"Svojo hčer mi dajte!"

"Tebi?" bruhne Lazar in stopi predenj. "Tebi?"

Glas je izražal zaničevanje, kakršno goji bahaški kmet do revnega soseda.

"Ti si se zmotil, Gornik! Ti nisi prišel v pravo hišo! Goto vo se ti je zmešalo!" nadaljuje Lazar.

"Tako je! Hčer mi dajte! Ančko ..."

"Tebi? ... Tebi? ... Ali blazniš? Kdo si pa ti? ... Ali ti diši denar?"

Lazar je bil iz sebe in je kar sikal v Antona, ki je gledal vanj.

"Denarja nisem prišel iskat, ampak Ančko mi dajte!"

"Takemu beraču?"

"Pošteno služim in nikogar še nisem nadlegoval, pa tudi po vašem denarju ne vprašam. Streho imam, a z rokami bom zaslužil drugo, kar bova potrebovala."

"Huj! Glejte ga! Kaj pa pravita vedve?"

Mati je globoko vzdihnila, Ančka je pa vsa solzna pogledala Antona.

"Prej ne grem od vas, dokler mi je ne obljubite ..."

"Hahaha!" se je zakrohotal Lazar po sili. "Pa si jo vprašal, ali te dekle mara?"

Anton se je ozrl vanjo, in Ančka ga je razumela ter izpregovorila: "Oče, rada ga imam."

Mati, ki je pri prvem hčerkinem glasu planila k nji, da bi ji zamašila usta, ni mogla več preprečiti njenih besedi.

Oče je ostrmel in zapičil oči zdaj v hčer, zdaj v ženo pa v Antona, in ko se je zbrala vsa jeza, je pokazal vrata in zarohnel:

"Poberi se!"

(Dalje prihodnjič)

Tajnost smrti princa Rudolfa in baronice Večere

Dunaj, 16. februarja. Podatki o umoru bivšega avstrijskega prestolonaslednika, edinega sina cesarja Franc Jožefa, se je zavela še v večjo meglo, kot je bila doslej. Bilo je nekega mrzlega januarskega večera, ko sta se princ in baronica Večera sešla v lovskem gradiču Meyerlingu. Pričakovalo se je, da bo nekdanji strežnik prestolonaslednika, Johann Loschek, predno umre, kaj podrobnosti povedal. Loschek je umrl preteklo soboto, star 87 let, ne da bi kaj razjasnil. Toda povedal je, da

je izročil pred smrtjo čisto resnico o skrivnostnem umoru svojemu sinu, ki je župan v mestu Walkersdorf, v Avstriji. Splošno je bilo znano, da je staremu Loscheku bila znana vsa skrivnost umora prestolonaslednika Rudolfa in njegove ljubice, baronice Večere. Dvomi se, ali je bil umor, ali je bil samomor, ali oboje.

Žganje ima v vodnjaku, pa ni zadovoljen

Milwaukee, Wis., 16. februarja. Hišni posestnik Henry Klass se je pritožil v prohibicijskem uradu, da se nahaja v njegovem vodnjaku žganje. Žganje je prišlo v njegov vodnjak, ko so suhaški agenti pri sosedu dobili več sodov žganja, katerega so razlili in je prišlo v Klassov vodnjak. Voda ima sedaj tri procente alkohola. Klass zahteva, da mu prohibicijski urad preskrbi svežo vodo.

Odpoklic župana, ki ni hotel piti vina

Los Angeles, Cal., 16. februarja. Državlani v tem mestu so nabrali nad 100.000 podpisov proti županu Porterju, katerega dolžijo nerednosti in zahtevajo odpoklic. Porter je on ameriški župan, ki je bil lansko leto v Franciji na obisku, in pri nekem banketu ni hotel piti vina, češ, da to ni ameriško.

Zopet odprta banka dobila velike vloge

Mansfield, Ohio, 16. februarja. Richland County banka v tem mestu, ki je bila prisiljena lansko leto novembra meseca zapreti vrata, ker so se vlozniki naenkrat navalili za svoj denar, je danes zopet odprla vrata. Znamenje zaupanja v banko je, da so razne osebe prvi dan otvoritve vzele iz banke le \$29.000, toda nove vloge so znašale \$94.000.

Nadvojvoda Karl še upa na prestol

Innsbruck, Avstrija, 16. februarja. Tri tirolske občine, Zoebeln, Schattwald in Tannheim so podelile nadvojvodi Otonu, sinu zadnjega avstrijskega cesarja, častno občanstvo. Poprej je že 50 drugih tirolskih občin storilo enako, in iz tega pričakuje družina Habsburg, da bo kmalu vsa Avstrija glasovala za povratek Habsburžanov. Mladi nadvojvoda študira sedaj v Belgiji.

Plača kongresmanov ostane kot je

Washington, 16. februarja. Predlog senatorja Borah, da se zniža plača podpredsednika in članov senatne ter poslanske zbornice od \$10.000 na leto na \$8000.00 letno, je bil v odboru za dovolitve zavrnjen, in torej niti na glasovanje ne bo prišel. Odpraviti so nameravali tudi voznino za kongresmane, ki so opravičeni sedaj 20c od vsake milje vožnje, ki jo naredijo.

MALI OGLASI

Tri sobe

se dajo v najem. Cena samo \$18.00. Vprašajte na 6030 Carry Ave.

Stanovanje

se da v najem, štiri čedne sobe. Za malo in mirno družino. Posebno pripravno za novoporočence. Tudi garaža na razpolago. Vprašajte na 6410 St. Clair Ave. (Feb.10.13.17.20.)

KUPON

Ta kupon in 15 centov da danes vsaki odrasli osebi vstop v La Salle gledališče

Iz prijaznosti Ameriške Domovine in La Salle Theatre

ZAHVALA

Res, slabe čase imamo, vmes se pa le vjame kaka vesela urica, da se vsaj včasih človek otrese vsakdanjih nadlog in se spomni

ni, da ima še življenje v sebi. Tako nekako je bilo in smo se razveselili, ko smo naši poznani Mrs. Mary Klemenčič naredili surprise party za njen god in rojstni dan na 1. februarja. Še danes se smejem, kako se je moglo vse tako lepo od konca do kraja izpeljati, da ni ona niti najmanj slutila kaj se okrog nje plete. Sama je še potico spekla, misleč, da bo rajšala res tje v Euclid, kot ji je bilo naročeno. (Mrs. Klemenčič je namreč izvrstna kuharica in ima vedno kakšna naročila.) Kako lepo je je prijateljica ven izpeljala, da grede obiskat neko bolnico na 61. cesti. Druge so pa od strani kukale, kedaj bo šla ven. Potem hitro druge notri gospodinjiti. K bolnici pridejo, pa je še doma ni bilo. Treba se je podati k drugi. Ker so se že namenile bolnike obiskavati, pa menda gotovo ne bodo šle na kak "good time." In res so vršile telesna dela usmiljenja.

Oh, kako se ji je smilila, ker ta je res nekaj pokajšjevala in se nekam kislilo držala. Po kratkem kramljanju so se pa dogovorile, da bi bilo dobro iti malo na sveži zrak. Zdravnik ji je naročil, da se mora kolikor mogoče sprehajati po svežem zraku. Kako varna se je počutila, da ji bosta dve prijateljici za oporo pri njenem slabem zdravju. Zavile so proti Addison Rd. In kadar pridem sedaj z Mrs. Klemenčič skupaj, jo vedno vprašam, kako je bolnike sprejela. Ona pa pravi: "Še danes me roka boli, tako zvesto me ko držala in podpirala. Ona se je pa menda z vso težo obeshala in še drugo spremljevalko potegovala za seboj. Misli la sem, da bosta obe dobili naduho, ker sta vedno pokajšjevali."

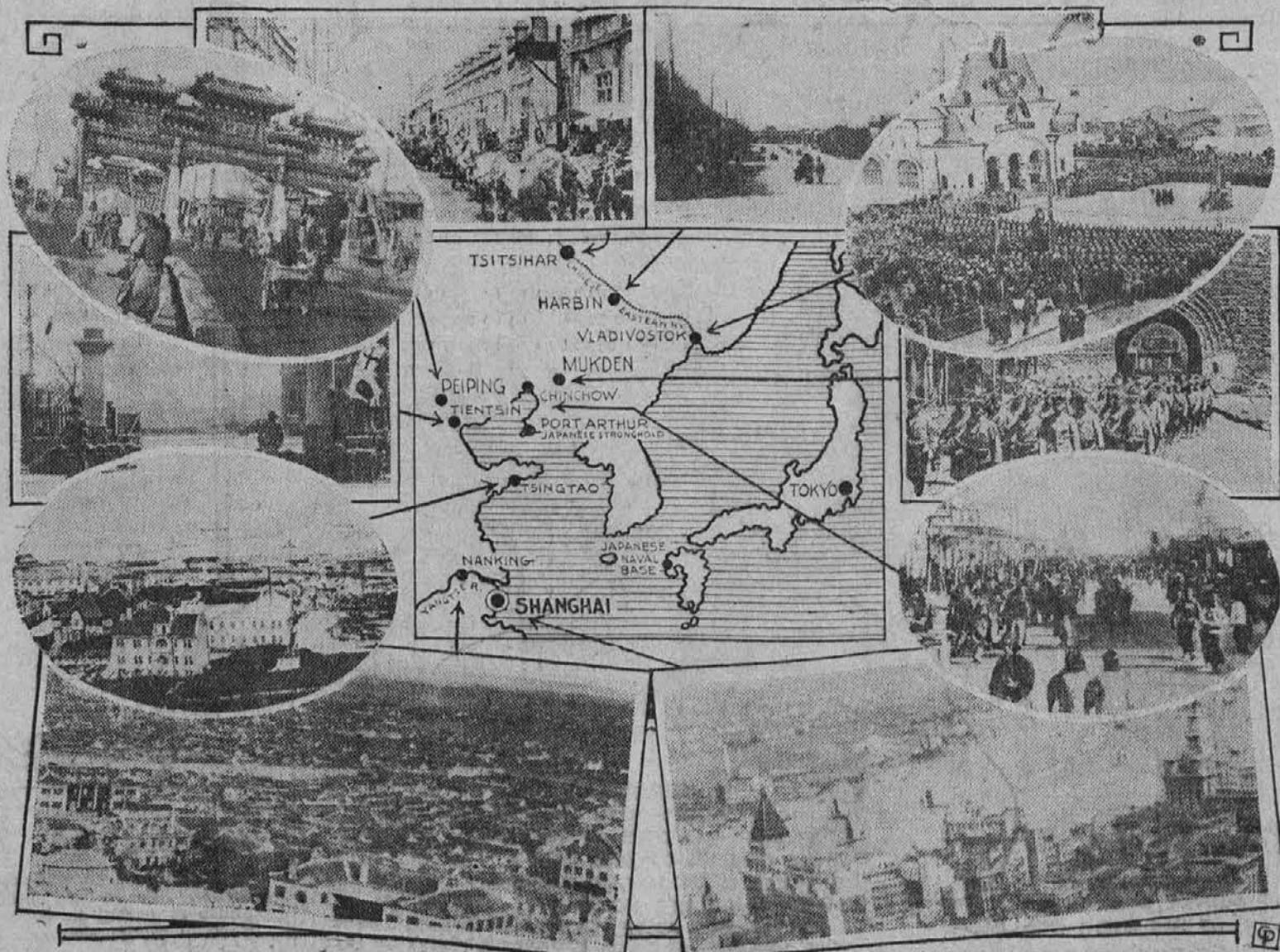
In ko so počasi pricaplale do njenega stanovanja na Addison Rd., so se hotele pa kar na vsak način malo odpočiti pri njej. Mrs. Klemenčič se jih je kar bala v hišo vzeti, ker je bilo že tako poznno in je mislila, da možiček ne bo zadovoljen, ker gotovo že spi.

Prav nalanko zahršči ključ v vratih. Mi pa vsi tiho, da si še skoro dihati nismo upali. Ko pa štopijo notri, pa zadoni iz vseh grl: "Surprise! Surprise!" In ona, ki je bila že na toliko takih prireditvah in vedno vesela, je bila pa kar brez veselja in se je zjokala, kot otrok. Da, Mrs. Klemenčič je jokala, kot menda še nobena pred njo na takih prilikah. Nazadnje bi bili menda vsi potegnili za njo v jok, ko ne bi imeli pravih korenin v naši družbi, da so nam vsem jok razpodi. Posebno prijazna Mrs. Avsec nam je kmalu jok in čmerne obraze razvedrila. Začelo se je pravo veselje, ki je trajalo pozno v noč. Vsi smo se veselega srca razšli, le ona je ostala in tudi mislim, da ni dosti spala. Pri tolikih darilih, ki jih je dobila, se je izrazila, da mora še sto let delati, da bo vse poplačala. Jaz pa mislim, da prijatelj ne sme misliti na to: če komu kaj dobrega stori, da bi mu moral vračati in še morda z obrestmi vred.

Tebi, Mary, pa želimo še mnogo veselih godov in bodi vesela, da imaš toliko prijateljev, ki so se Te spomnili: Bili so sledeči:

Mrs. Avsec, Mrs. Zakrajšek iz Norwood, Mrs. Dolšek, družina Martič, družina Skedel, družina Podboj, Mrs. Sulen, Mr. in Mrs. Ogrinc, Mrs. Udovič, Mrs. Tončka Kolegar, Mr. in Mrs. Jermen, Mrs. Remec, družina Potočnik, družina Joe Bartol, Mrs. Ažman, Mrs. Mildred Zdolšek, družina Joe Črtalič, Mrs. Lekan, Mrs. Unetič, Mr. in Mrs. Persič, Mrs. Heglar, Mrs. Prijatelj, Mr. in Mrs. Andrašič, Mrs. Franković, Mrs. Frank Mervar, Mrs. Mary Makovec, Mrs. Lunder, Mrs. Zupančič, Mrs. Gorenc, Mrs. Pekol, Mrs. Trenta, Mrs. Slapnik, družina Anton Opeka, Mrs. Kushlan, Miss Pekol, Mrs. Potočnik, Mrs. Bradač.

H koncu pozdravljam vse, ki radi bero Ameriško Domovino. Ena navzočih.

To so glavna mesta v Mandžuriji, na Kitajskem in Sibiriji, ki imajo glavni interes na tem, kako bo izpadla kitajsko-japonska vojna. Najbolj je zainteresirano rusko

MORSKI RAZBOJNIK

SPIRAL

KAPITAN FREDERICK MARRYAT

IZ ANGLEŠČINE PREVEL J. M.

Francisco je vstal, vzel iz omare vrč s pijačo, šel proti vratom in ga brez vsake besede izročil Krumanu.

"Masa Francisco," je dejal Pompej, "Pompej pravi — vsi Krumani pravijo, kadar pobegnejo, tudi z njimi. Pompej pravi — vsi Krumani pravijo — oni vas hočejo umoriti. Nikdar vas ne umore, dokler je samo še en Kruman živ."

Zamorec je rahlo potisnil Francisca nazaj, kakor ne bi hotel slišati njegovega odgovora, in naglo odhitel proti zadnjemu delu ladje.

OSMO POGLAVJE

Napad

V tem času se je pojavil veter in pihal čez morskovo površino proti onemu kraju, kjer je bila ladja zasidrana. Kapitan je poslal mornarja na jadenik, češ, naj se pazno ozira, sam pa je s prvim krmarjem korakal po krovu.

"Morebiti je odjadrala eden ali dva dni pozneje," je dejal kapitan, "pripravljen sem bil nato in zanesite se, naša bo, ako pojde po vzhodni črti. Ako je ne ugledamo drevi, ko se bo še videlo, odjadramo. Dobro poznam te Portugalce. Veter se je že uprl v našo ladjo, ljudje naj bodo torej pripravljeni."

Bilo je že pozno popoldne in v kabino so prinesli večerjo. Kapitan je krenil dol in sedel k mizi poleg Francisca, ki je molče večerjal. Njegova jeza se je bila poglobila, naklonjenost do Francisca, ki je bila izginila le za nekoliko časa, se je povrnila z mnogo večjo močjo, in tako je enkrat ali dvakrat poizkusil, pa zaman, da bi ga pripravil do pogovora, kar se je začel z jadenika klicati: "Jadra, ho!"

"Za Boga, tukaj je!" je vzkliknil kapitan in planil pokonci, nato pa takoj zopet sedel nazaj.

Francisco si je položil roko na čelo, zaprl oči in se s komolcem oprl ob mizo.

"Velika ladja, kapitan; drugo vrsto glavnih jader že lahko vidimo," je zaklical Hawkhurst navzdol.

Kapitan je naglo izpil nekoliko vina, zaničljivo in ježno pogledal Francisca ter planil na krov.

"Sedaj pa na noge, fantje!" je zaklical kapitan, potem ko je nekoliko časa z daljnogledom opazoval ladjo; "ona je; dol s to solnčno streho in dvignite sidro! Na tej ladji je več srebra, nego ga gre v vaše skrinje, in dobri svetniki v cerkvah v Goa bodo morali nekoliko dalje čakati na svoje zlate svetilnike."

V trenutku se je začelo živahno življenje med mostvom. Odpravili so platneno streho, ki jih je varovala vročih solnčnih žarkov, in z združenimi močmi so dvignili sidro. V dveh minutah se je "Avenger" premikal in obrnil svoj tek tako, da je nesrečni ladji zaprl pot. Veter je potegnil nekoliko močnejše in razbojniška ladja je letela po gladki morski površini kakor delfin. Črez eno uro je bilo mogoče natanko videt vso ladjo — toda solnce se je že potapljalo v morje, in preden so dognali, kako močna je ladja, se je zmračilo. Ali so oni opazili razbojniško ladjo ali ne, se ne more reči. Vsekakor niso izpremenili teka svoje ladje in tudi, ako bi jo bili videli, se ne bi bili dosti brigali zanjo. Na "Avengerju" niso počivali. Veliki top sredi ladje so oprostili vseh nepotrebnih zaprek in ovir, pripravili ostale topove za nabijanje, prinesli krogle in sploh vse pripravili za boj, prav kakor na bojni ladji. V tem pa niso izgubili izpred oči svojega plena. Kapitan je neprestano opazoval

ladjo s ponočnim daljnogledom. Črez eno uro je bila razbojniška ladja še eno miljo daleč od one druge in je sedaj izpremenila svojo smer, da se ji približa še bolj. Kaj je stal spredaj na krovu in nagovoril ladjo z govorilno cevjo. Odgovor se je glasil v portugalskem jeziku.

"Ustavite se, sicer vas potopim!" je odgovoril Kajin v istem jeziku.

Grmenje topov in pokanje mušket je bil edini, pa odločni odgovor. Topovi pa so bili namerjeni previsoko, da bi bili zadeli nizko ogrodje razbojniške ladje; vendar pa niso streljali brez uspeha — mali jadenik na sprednjem delu ladje je padel, drugi so bili poškodovani in velik del takelaže je padel na krov. Strelji iz mušket so bili usodnejši; trinajst razbojnikov je bilo ranjenih, nekaj izmed njih precej težko.

"Dobro ste naredili, Portugalci!" je zakričal Hawkhurst, "nikdar nisem pričakoval, da utegnete delati tak hrušč."

"Drago bodo plačali," je hladnokrvno odgovoril Kajin ter ostal še nadalje na svojem nevarnem mestu.

"Kri za kri, in tudi ako jo moram piti!" je odgovoril drugi krmar, ko je videl teči kri iz rane svoji roki; "zaveži mi rober okoli roke, Bill!"

V tem pa je ukazal Kajin, naravnati svoje topove in jih izstreliti.

"To bo dovolj, fantje! Sedaj pa obrnite ladjo! Hawkhurst — ne smemo izgubiti še več ljudi."

Razbojniška ladja se je obrnila in odjadrala.

Portugalci so mislili, da je dobila sprico nepričakovanega odpora dovolj med pleča in zbežala; zato so od veselja glasno kričali.

"Saj kričite poslednjikrat v življenje!" je odvrnil zasmehljivo Kajin.

Črez nekoliko minut je bila razbojniška ladja zopet miljo daleč od druge.

"Sedaj, Hawkhurst, ustavi ladjo in obrni! Pripravi veliki top in glej, da zadene vsak strel! Ostali pa naj gredo, da postavijo nov mali sprednji jadenik in uredijo takelažo."

Zopet so obrnili prednji del razbojniške ladje proti oni drugi, ki je bila daleč eno miljo ali nekoliko več. Veliki 32 funtni top je sedaj enakomerno streljal in vsaka krogla je zadela. Zastonj je izpreminjala ladja svojo mer in se poizkušala obrniti proti razbojniški tako, da bi mogla streljati. Razbojniška ladja je začela pluti bolj počasi; ostati v toliko razdalji, da bi bili topovi portugalske ladje neškodljivi, streljanje iz dolgega topa pa tem uspešnejše. Ladja je bila sedaj popolnoma prepuščena razbojniku na milost in nemilost. Vendar milosti ni bilo, kakor si lahko mislimo. Dolge tri ure je trajalo streljanje, dokler ni bil veliki top tako razgret, da je razbojniški kapitan ukazal prenehati s streljanjem. Ali se je ladja podala ali ne, ni bilo mogoče reči, ker je bilo pretemno, da bi bili videli. Med streljanjem iz velikega topa so postavili drugi razbojnikovi mali sprednji jadenik in popravili vso škodo, ki so jo bili naredili sovražni topovi. Razbojniška ladja je plavala za ono v primerini razdalji, dokler ni napočil dan.

Pojdimo sedaj na krov portugalske ladje. Plula je v Indijo in je bila ena izmed onih redkih ki jih je pošiljala portugalska vlada v to deželo. Indija je bila nekdaj popolnoma v njeni oblasti, sedaj pa so imeli Portugalci samo še nekoliko kvadratnih

milj ozemlja. Namenjena je bila ladja v mesto Goa ter je imela na krovu oddelek vojakov, novega guvernerja in njegova dva sina, nekega škofa z vnučkinjo in s služabniki. Malokdaj se je prigodilo, da je odplula tako zelo obložena ladja, in zaraditega je umevno, da se je že dolgo pred njenim odhodom povsod govorilo o njej. Kajin je že pred nekaj mesece dobil vsa potrebna poročila o njenih tovorih in njenem cilju. Toda kakor delajo Portugalci navadno še danes, so odlasli dan za dnevom in tako je odplula cele tri tedne pozneje, kakor je bilo določeno izpočetka. Kajin je zaraditega odplul proti že omenjenemu zalivu in pri tem pokazal, kako izvrstno je bil vse preracunil. Streljanje razbojniške ladje je povzročilo veliko škodo. Mnogo mornarjev, kakor tudi vojakov je bilo ubitih in ranjenih, in naposled so razvideli, da je vsaka branitev zastonj. Kolikor jih je bilo še neranjenih, so vsi hiteli v spodnje prostore, da utečejo smrtonosnim strelom. V onem času, ko je razbojniška ladja prenehala streljati z velikim topom ker je bil že preveč razgret, sta bila na krovu portugalske ladje samo kapitan in star utrjen mornar, ki je stal pri krmilu. V spodnjem krovu pa so se gnetli ostali mornarji in potniki na ozkem prostoru. Nekateri so oskrbovali veliko število ranjenecov, drugi pa so klicali svetnike na pomoč. Sredi vseh je stal škof, mož visoke, častitljive postave in kakih šestdeset let star, pošiljal goreče prošnje v nebo in pripravljal na smrt ranjence, ki so jih tovariši prinesli dol in položili predenj na tla. Poleg njega je klečala njegova vnučinja, osirotelo, kakih sedemnajst let staro dekle, ki ni odmeknilo očesa od njega, dokler je molil, potem pa se ozrla polna usmiljenja in solznih oči po umirajočih rojakih, katerih zadnji trenutki so bili po svetih škofovih opravilih in molitvah nekoliko veselejši. Na drugi strani škofa je stal guverner don Filip de Ribiera s svojima sinovoma, ki sta bila v prvih mladostnih letih, a kljub temu že v kraljevi službi. Žalost je bilo videti na obrazu don Filipa de Ribiera; pričakoval je najhujše zlo. Njegov starejši sin pa je imel svoje oči uprte na ljubki obraz Tereze de Silva — šele tega večera sta si bila ob izprehajanju na krovu prisegla večno zvestobo — še tega večera sta plavala v sreči in sanjala o sreči v bodočnosti. Toda zapustiti jih moramo in se

vrniti na krov.

Kapitan je bil krenil proti zadnjemu delu ladje in stopil k staremu mornarju, Antoniju, ki je stal pri krmilu.

"Še vedno vidim sovražno ladjo, Antonio, in vendar sedaj skoro dve uri že ni streljala; ali misliš, da se je kaj pripetilo nje-nemu velikemu topu? V tem primeru bi imeli nekoliko upanja na rešitev."

Antonio je zmajal z glavo: "Bojim se, da imamo le male upanja, kapitan; takoj po prvem strelu iz tega topa sem spoznal, da je iz medi; nobena ladja nima železnih dolgih topov takega kalibra. Verujte mi, oni le čakajo, da se top ohladi in da napoči dan; sedaj, ko je ona ladja na boljšem, smo izgubljeni."

"Kakšna ladja mora biti to — francoski kaper?"

"Rad bi, da bi bilo tako, in obljubil sem srebrni svečnik sv. Antonu, ako ne bo kaj hujšega; zakaj potem moremo vsaj upati da zopet vidimo svojo domovino; bojim se pa, da je ne bomo."

"Kakšna ladja pa misliš, da je, Antonio?"

"Ona razbojniška ladja, o kateri smo slišali že toliko."

"Jezus, pomagaj nam! Tedaj moramo prodati življenje koli kor mogoče drago."

"Tudi jaz mislim tako, kapitan," je odgovoril Antonio in obrnil kolo pri krmilu.

Napočil je dan in pokazal razbojniško ladjo, ki jih je še vedno zasledovala v isti razdalji, ne da bi se videlo najmanjše življenje na njenem krovu. Šele ko je stalo solnce že nekoliko višje nad obzorjem, je bilo zopet videti oblačke dima, ki so se začeli vzdigovati iznad nje, in zopet so padale krogle na portugalsko ladjo. Vzrok temu je bil, ker je hotel morski razbojnik počakati, da se vzdigne solnce nekoliko višje, da bi laže videl, ali niso morebiti kake druge ladje blizu, preden ugrabi svojo žrtev. Portugalski kapitan je bil odšel na zadnji del ladje in razvil svojo zastavo; razbojniška ladja pa ni pokazala ničesar. In zopet je prižvižgala krogla po zraku in padla na krov nesrečne ladje. Mnogo onih, ki so bili prišli na krov, da vidijo, kaj se godi je zopet naglo zbežalo v prejšnje bivališče.

"Pazi na krmilo, Antonio," je dejal kapitan, "jaz moram dol, da se posvetujem z guvernerjem."

"Nič se ne bojte, kapitan, dokler se bodo držali tile moji udje bom izvrševal svojo dolžnost," je dejal stari mož, dasi je bil že močno utrujen od dolgega čuva-

na in napora.

Kapitan je odšel v spodnji krov, kjer je našel zbrane skoro vse mornarje in potnike.

"Gospoda," je dejal, ko je bil nagovoril guvernerja in škofa, "ona ladja ni razvila in ni pokazala nobene zastave, dasi smo mi storili tako. Prišel sem, da zvem, kaj mislite. Braniti se ne moremo več in bojim se, da smo popolnoma v oblasti morskkega razbojnika."

"Morskkega razbojnika?" so vzkliknili nekateri, se trkali na prsi in klicali svetnike na pomoč.

"Mir, dragi moji, bodite mirni!" je pokojno opomnil škof. "Kaj bi bilo najbolje storiti," je nadaljeval ter se obrnil h kapitanu, "ne morem svetovati niti najmanj. Jaz sem mož miru in zame torej ni prostora pri vojnem posvetovanju, don Ribiera, to moram prepustiti vam in vašima sinovoma. Nikar se ne boj, draga Tereza, ali nismo vsi pod varstvom vsega mogočnega Boga?"

"Sveta devica, usmili se nas!" je vzkliknila Tereza.

"Pojdita, sinova," je rekel don Ribiera, "na krov, da se posvetujemo; nihče drug naj ne hodi za nami. Nepotrebno bi bilo, še druga življenja spravljati v nevarnost, ki utegnejo biti še precejšnje vrednosti."

Don Ribiera in njegova sinova so šli s kapitanom na krov in se skupno z Antonijem posvetovali, kaj storiti.

"Samo eno nam preostaja," je dejal starec čez nekoliko časa, "zavijmo zastavo, kakor bi se hoteli vdati. Potem pride ladja bliže in razbojnikji bodo hoteli priti na našo ladjo ali s pomočjo čolnov ali pa takoj z ladje. Vsekakor bomo takoj spoznali, kakšna ladja je, in ako je razbojniška, moramo prodati življenje, kolikor moremo drago. Ako snamemo zastavo in pride ladja bliže, kakor mislim, da bo, naj bo vsako izmed nas pripravljen na obupen boj."

"Prav pravite, Antonio," je odgovoril guverner, "pojdite, kapitan, in snemite zastavo — da vidimo, kaj stori razbojna. Pojdite dol, fanta, in pripravite mornarje in vojske na boj, da store svojo dolžnost."

Zgodilo se je, kakor je povedal Antonio. Kakor hitro so zavili zastavo, je razbojniška ladja prenehala streljati in zavila jadra, na glavnem jadeniku pa se je prikazala strašna črna zastava. Še enkrat se je usula toča topovih krogel na portugalsko ladjo in preden se je razkldil dim, sta že obe ladji treli druga ob drugo.

Mornarji portugalske ladje so skupaj z vojaki tvorili precej močno četo. Ko so ugledali črno zastavo, je sicer vsakomur zastalo srce, vendar je pa kmalu vse navdal obupen pogum.

(Dolge prihodnje)

LED IN PREMOG

TOČNA POSTREŽBA

JOSEPH KERN

SLOVENSKI RAZVAŽALEC

LEDU IN PREMOGA

1194 E. 167th St.

Pohljite: KENmore 4381

WILLIAM A. VIDMAR

SLOVENSKI ODVETNIK

212-214 Engineers Bldg.

Tel. Main 1195

URE: 9 do 5

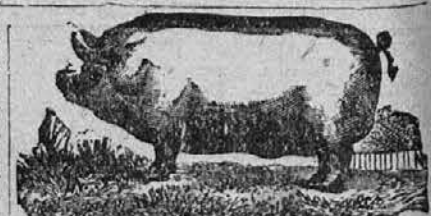
Ponedeljek, torek, četrtek

od 6:30 do 8, in v

soboto od 2 — 4, 6:30 — 8

18735 Chapman Ave.

Tel. KENmore 2307-M

Debeli prešiči naravnost iz dežele

Vseh velikosti, živi ali osnazeženi, pregledani od mesta in jih pripeljemo kamor želite. Alaso v kosi, šunka, plečeta, loins in vse druge stvari se dobe vsak terek in petek, koljemo v ponedeljek in četrtek. Fridge in izberite si sami.

H. F. HEINZ

Vine St., Stop 150

Willoughby, O.

Tel. Wickliffe 110-J-2

PHILCO MAJESTIC radio razprodaja

SAMOTRI DNI

V ČETRTEK, PETEK, SOBOTO

POSEBNOSTI:

Majestic kombinacija fonograf in radio, je bil \$245.00, sedaj **\$125.00**
 Philco kombinacija \$297.00, sedaj **\$199.00**
 (Igra 10 plošč avtomatično)
 Majestic, 8 tubov, je bil \$69.50, sedaj **\$51.50**
 Majestic, 9 tubov, je bil \$137.50, sedaj **\$99.50**
 Majestic, 9 tubov, je bil \$129.50, sedaj **\$91.50**
 Majestic "grandfather" ura model, samo **\$79.95**

DRUGI MODELI OD \$35.00 IN VEČ

Philco kombinacija prav posebno... \$59.50

Ker bomo prenehali z vsemi modeli, si prihranite polovico aktualne vrednosti, ako kupite radio danes. Vsi radio aparati morajo biti razprodani, ne glede na ceno. Malo plačilo takoj, ostalo na lahka odplačila, kolikor je zmožna vaša denarnica.

RADIO POPRAVILO, VSE DELO GARANTIRANO

MANDEL HARDWARE CO.

15704 Waterloo Rd.

KENmore 1282

"LINDY" LOKAR, zastopnik

DID YOU KNOW? --- By R. J. Scott

KADAR POTREBUJETE POGREBNIKA

pri vas, bi morali dati prednost, samo eni stvari, da je izvežban, vester in izkušen mož najboljši.

Naš zavod ima same izkušene može.

Stroški se pa ravna po vaši želji.

A. Grdina & Sons
POGREBNI ZAVOD

HENDERSON 2088

Licence za kurjača ali inženirja

Naznanjam, da sem odprl večerno šolo za kurjačo ali inženirsko licenco. Kdor se hoče naučiti in je kaj vajen okrog boilerja, ima lepo priliko se naučiti in dobiti licenco. Seveda, potem dobi tudi večjo plačo. Govorim slovensko in angleško. Vsa nadaljna pojasnila dobite pri

PETER STERK, Mechanical Engineer

1147 E. 74th St.

HENDERSON 6557

Cleveland, O.